

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **PhDr. M. R.**, zast. Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou se sídlem Vinohrady 45, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 2. 2016, č.j. JMK 31445/2016, sp.zn. S-JMK 18740/2016/ODOS/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 15. 3. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2016, č. j. JMK 31445/2016, sp. zn. S-JMK 18740/2016/ODOS/St, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán

I. stupně“) ze dne 17. 9. 2015, č. j. MMB/0345173/2015, jímž byly dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce a potvrzeny záznamy bodů v evidenční kartě řidiče, které byly provedeny na základě trestního příkazu Okresního soudu v Hodoníně ze dne 11. 7. 2014, č. j. 15 T 73/2014-29 a oznámení Policie České republiky ze dne 4. 8. 2015, č. j. KRPB-189321/PŘ-2015-060206.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

[2] Úvodem se žalobce v obecné rovině věnoval ústavně konformnímu výkladu práva s odrazem v postupu při zaznamenávání bodů do registru řidičů.

[3] V rámci podané žaloby žalobce dále uvedl, že trvá na námitkách podaných v odvolání proti napadenému rozhodnutí s tím, že namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se bez řádného odůvodnění nezabýval podanými námitkami.

[4] Žalovaný ani přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, z jakého důvodu se kloní k názoru většiny rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedeného v usnesení ze dne 10. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, v rámci kterého se rozšířený senát zabýval otázkou možného porušení principu „non bis in idem“ při záznamu bodů do registru řidičů, na místo separátního stanoviska dvou členek tohoto senátu, které bylo připojeno k vyhotovení písemného rozhodnutí.

[5] V poslední řadě žalobce totožně jako v odvolání uvedl dle svých slov zásadní námitku, a to že ačkoli se v důvodové zprávě zákona o silničním provozu a v příslušné judikatuře uvádí, že přidělování bodů je trestem „sui generis“, jehož účelem je sledovat opakované páchaní přestupků řidičem, tak v případě žalobce došlo k odnětí řidičského oprávnění v délce 12 měsíců na základě pouhého jediného přestupku. Pokud tedy za přestupek ze dne 29. 7. 2014 byl trest zákazu řízení motorových vozidel řádně vykonán, mělo být umazáno rovněž 7 bodů souvisejících s tímto přestupkem. Žalobce má za to, že ani s touto odvolací námitkou, uvedenou v doplnění odvolání se žalovaný řádně nevypořádal.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[6] Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, neboť v odůvodnění podrobně rozvedl, proč se s námitkami žalobce neztotožňuje. Zaujal jednoznačné stanovisko ke všem námitkám, které byly v podaném odvolání uplatněny, s tím že se jednalo o rozsáhlou obecnou námitku stran bodového systému, jeho principů apod.

[7] Žalovaný dále zdůraznil, že správní orgán je povinen provést záznam bodů řidiči, který byl pravomocně sankcionován za přestupek či trestný čin spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení.

[8] Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, v části, kde dle tvrzení žalobce žalovaný podrobně nerozvedl, proč se ztotožňuje s většinovým názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedeného v usnesení ze dne 10. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, namísto opačného stanoviska dvou členek rozšířeného senátu. Žalovaný se přiklonil k názoru *většinovému*, a to z totožných důvodů, ze kterých rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl.

[9] Žalobce v rámci podané repliky zopakoval, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný směřuje pojmy správní uvážení a povinnost ústavně konformního výkladu práva. K principu zákazu dvojího trestání ve vztahu k bodovému systému a rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který se tímto zabýval dodala, že se toto rozhodnutí vztahuje ke konkrétnímu případu a jeho závěry nelze bez dalšího vztahovat i na ostatní případy. Zdůrazňuje, že meritem byla interpretace a aplikace ústavně konformního výkladu retroaktivity. Nestačí tedy, aby se žalovaný vypořádal s námitkou dvojího trestání pouhým odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

[10] Při jednání účastníci odkázali na svá podání a zdůraznili některé v nich tvrzené skutečnosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

[12] Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobci bylo zaznamenáno 7 bodů v důsledku spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 247 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil dne 28. 6. 2014 (trestní příkaz Okresního soudu v Hodoníně ze dne 11. 7. 2014, č. j. 15 T 73/2014-29, pravomocný dne 29. 7. 2014). Dne 3. 8. 2015 porušil žalobce povinnost stanovenou ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, když nezastavil na křižovatce na signál s červeným světlem „Stůj“ a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, v důsledku čehož mu bylo zaznamenáno 5 bodů. Sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 7. 8. 2015, č. j. ODSČ-153/B-2015 byla žalobci tato skutečnost oznámena a byl v souladu s ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu vyzván k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 10. 8. 2015 podal žalobce námitky proti provedení záznamů bodů v bodovém hodnocení řidiče, o kterém rozhodl správní orgán I. stupně tak, že námitky zamítl. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno.

[13] Předmětem správního řízení nebyla otázka, zda se žalobce přestupku dopustil, či nikoliv, ale zda správní orgány zaznamenaly body do evidenční karty řidiče v souladu se zákonem.

[14] Předně se soud zabýval nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného vypořádání odvolacích námitek.

[15] Je třeba zdůraznit, že kvalita odvolání sama o sobě nutně předurčuje i kvalitu rozhodnutí o něm. Žalovaný se námitkami neústavnosti bodového systému vypořádal řádně a přezkoumatelným způsobem. V napadeném rozhodnutí totiž žalovaný konstatoval, že jen Ústavnímu soudu přísluší hodnotit, zda je dán rozpor zákona s ústavními předpisy a v případě zjištěného rozporu jej zrušit a tímto způsobem vyloučit z aplikace. Správní orgány jsou však vyhlášenými platnými a účinnými zákonnými normami vázány a musí se jimi řídit. Blíže se žalovaný námitkami protiústavnosti nezabýval, protože žalobce na žádné konkrétní dopady ve vztahu ke své osobě nepoukázal, jelikož pouze zpochybňoval samotnou souladnost bodového systému jako takového s ústavními předpisy. Tento postup správních orgánů při vypořádání námitek účastníků ostatně aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 133/2013 – 49 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve světle tohoto rozsudku považuje krajský soud vypořádání se správního orgánu s námitkou protiústavnosti bodového systému za dostatečné.

[16] Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce namítal také v rozsahu odvolací námítky, v rámci které označil většinový názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, ve kterém se rozšířený senát zabýval otázkou bodového systému a porušení principu „non bis in idem“ za nepřesvědčivý až vnitřně rozporný.

[17] Podle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem odůvodnění především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, všechna zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.ussoud.cz>). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).

[18] Krajský soud konfrontoval odůvodnění napadeného rozhodnutí s požadavky přezkoumatelnosti a došel k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je i v této části dostatečné, byť se pohybuje na samé hranici přezkoumatelnosti.

[19] V prvé řadě krajský soud zdůrazňuje, že publikace odlišného stanoviska implikuje, že soud nebyl při svém rozhodování názorově jednotný. Odlišné stanovisko je vyjádřením nesouhlasu přehlasovaného soudce s většinovým názorem a poskytuje mu prostor pro prezentaci jeho právních argumentů. Je zveřejněno spolu s většinovým stanoviskem, ale nemá právní účinky. Publikace odlišného stanoviska neznamená, že by většinový závěr rozšířeného senátu nebyl závazný. Žalovaný jasně, byť poněkud stručným způsobem vyložil, že se ztotožňuje s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, neboť záznamem bodů do registru řídičů není porušen princip zákazu dvojího trestání a odkázal na předmětné usnesení, respektive konkrétní část odůvodnění.

[20] S odkazem na odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu žalovaný konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řídičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, nicméně se nejedná o porušení zásady „non bis in idem“. Podle rozsudku NSS ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008-77 *„skutečnost, že judikatura byla sjednocena právním názorem rozšířeného senátu, přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti takovému právnímu závěru, a současně nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující právní argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu.“* Tím spíše nebyl správní orgán povinen se blíže s polemikou žalobce s většinovým názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vypořádávat a stačilo, že na usnesení rozšířeného senátu odkázal, neboť ani žalobce nevznesl jiné konkrétní námitky, než-li ty, jejíž otázkou se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již zabýval či kterými se zabýval Nejvyšší správní soud v rámci ustálené judikatury vztahující se k bodovému systému. I když rozsudky obecných soudů v právním systému České republiky nemají sílu precedenčních rozhodnutí, úlohou Nejvyššího správního soudu je i kultivace rozhodování správních orgánů. Nejvyšší správní soud prostřednictvím svých rozhodnutí formuje obecný pohled na určité otázky, které jsou typologicky shodné, jak tomu bylo i v případě posouzení otázky bodového systému v kontextu porušení zásady zákazu dvojího trestání.

[21] Žalobci je obsah usnesení rozšířeného senátu znám, neboť sám v odvolání s většinovým názorem rozšířeného senátu polemizoval a přikláněl se k seperátnímu stanovisku dvou členek rozšířeného senátu, krajský soud proto považuje argumentaci, kterou se vypořádal žalovaný s odvolací námitkou za dostatečnou a srozumitelnou.

[22] V kontextu celého napadeného rozhodnutí krajský soud konstatuje, že žalovaný v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu odůvodnil napadené rozhodnutí tak, že z něj je patrné, mimo jiné, proč považuje námitky žalobce stran porušení zásady „non bis in idem“ za mylné.

[23] Soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí jako celek je ve vztahu k v odvolání uplatněným námitkám přezkoumatelné a že je řádně vypořádává.

[24] V poslední námitce žalobce zopakoval nesouhlas se závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a dodal, že mu mělo být 7 bodů umazáno, neboť trest zákazu řízení motorových vozidel stanovený trestním příkazem byl v době spáchání druhého přestupku již vykonán.

[25] Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu se řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu *byl soudem uložen trest za trestný čin* nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, *spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů*.

[26] Podle odstavce 2 téhož ustanovení zákona o silničním provozu záznam v registru řidičů provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.

[27] Jak již bylo několikrát v tomto rozsudku zmíněno, bodovým hodnocením přestupku se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Je pravdou, že případ se týkal posouzení důsledků změny zákona v průběhu správního řízení, tedy v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správních orgánů o něm, nicméně obecné závěry v něm uvedené se týkaly i bodového postihu jako takového. Závaznost rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu stojí jednak na funkci sjednocovací, jednak na skutečnosti, že i mimo přímou závaznost rozhodnutí toho kterého soudu v konkrétní věci lze důvodně předpokládat stejné posouzení v případech obdobných. „*Obě tyto skutečnosti pak musí vést k závěru, že právní názor rozšířeného senátu je třeba aplikovat v případech týkajících se stejné právní otázky již od okamžiku právní moci jeho rozhodnutí. Městský soud v Praze byl tudíž povinen postupovat podle rozhodnutí rozšířeného senátu existujícího ke dni jeho rozhodnutí, které vyjadřovalo právní názor týkající se výkladu aplikovaného ustanovení.*“ (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 3 As 15/2014-65). Povinností nalézacího soudu respektovat právní názory vyšších soudů se

zabýval i Ústavní soud (blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. prosince 2015, sp. zn. II. ÚS 2766/14).

[28] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, skutečně dovodil, že bodový postih je nutno považovat za trest, ovšem pouze ve vztahu ke konkrétnímu ustanovení Listiny základních práv a svobod, a sice ustanovení článku 40 odst. 6, z něž se podává, že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu tak v žádném případě nelze vyčíst, že by se Nejvyšší správní soud odkláněl od své konstantní judikatury. Rozšířený senát naopak uvedl, že bodové hodnocení nepředstavuje porušení zásady *non bis in idem*, neboť „*záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení*“. Jak dále uvádí Nejvyšší správní soud, „*pokud jde o druhý rozměr zásady non bis in idem, tj. o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, žalobce není znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve. Pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páčání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tedy sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih*“. Jak vyplývá z výše uvedeného, bodový systém nepředstavuje průlom do zásady zákazu dvojího trestání za týž skutek.

[29] Jako nedůvodnou považuje krajský soud i námitku, že žalobci mělo být umazáno 7 bodů. Odečítání bodů je ukotveno v ust. § 123e zákona o silničním provozu. Dle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení řidiči, kterému *nebyl ode dne nabytí právní moci rozhodnutí*, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložen správní trest za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů.

[30] Odstavec 3 téhož ustanovení však stanoví, že *po dobu výkonu trestu* nebo správního trestu *zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel*, nebo ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání, během které se řidič zavázal zdržet se řízení motorových vozidel, *neběží doba pro odečítání bodů podle odstavce 1*.

[31] Trestní příkaz Okresního soudu v Hodoníně ze dne 11. 7. 2014, č. j. 15 T 73/2014-29, na základě kterého byl žalobce odsouzen, mimo jiné, k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu jednoho roku, nabyl právní moci dne 29. 7. 2014. Přestupku, v důsledku jehož spáchání bylo žalobci zaznamenáno 5 bodů, čímž dosáhl počtu 12 bodů a pozbyl řidičského oprávnění, se žalobce dopustil dne 3. 8. 2015. S ohledem ke skutečnosti, že po dobu výkonu trestu neběží doba pro odečtení bodů, není možno žalobci přisvědčit, že by mu měly být body odečteny.

[32] Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí kritéria přezkoumatelnosti splňuje a po věcné stránce bylo rozhodnuto správně.

V. Shrnutí a náklady řízení

[33] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

[34] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. prosince 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu